

האפיפיור היהודי

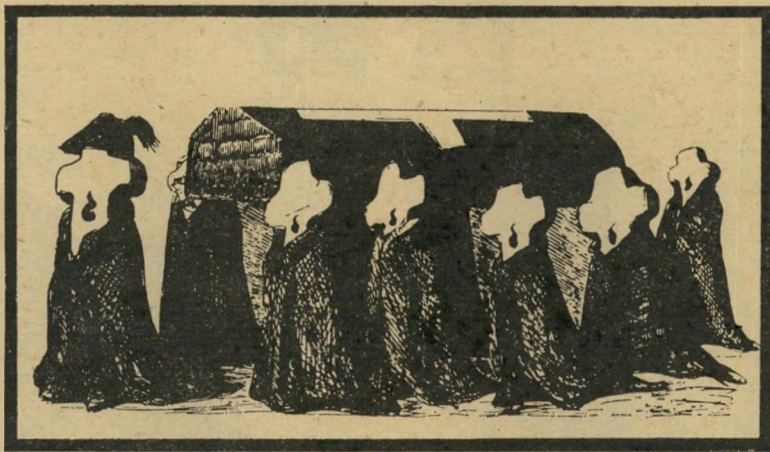
ציטוט

ושניים מהם השליכו ילד שהרגו בסתר באחת המקומות שבחצר הגביר, בכדי שיוכלו להעליל עליו שהוא הרגו. למחרת באו השומרים וחיפשו בחצר הגביר הנ"ל ומצאו הילד החרוג והעלילו על הגביר ובני-ביתו, ולקחו תיכף את הגביר עם אשתו ובתו והושיבום בבית-האסורים עד שיחרץ מישפטו מהפאפס מה לעשות בהם. היחודים נתנו ערבות בעד הגביר והפאפס שמע מהמעשה, ושינה את מל-בושיו, ובא לבית חותנו לקנות אצלו יין גפן, וראה פני חותנו זועפים; חותנו לא הכירו, והתחיל לבקש את חותנו לספר לו מה הצער בביתו אשר הוא שרוי כל כך בצער, ולא רצה מקודם להודיע לו, עד שהפציר בו וסיפר לו כל המעשה שהעלילו עליו, וחותרו לא ידע עם מי הוא מדבר. והתחיל הפאפס לחוק אותו ולדבר על לבו, אשר בוודאי לא יגיע להם שום נזק מזה, והלך.

אות והרכוש. נתנה לו סכום מעות ונסע מרחק רב לישיבה גדולה ולמד שם בגודל חריפות. וברומי היה גביר נדבן וירא שמים, ולו בת יחידה, ונסע להישיבה האת בלחור לו בחור עבדו, ושיחה מושלם בכל המעלות. ובחרו לו את הבחור הנ"ל מוויילנא. והבחור לא גילה למי שהוא מוויילנא, ונשא את בת הגביר, והיה יקר מאד בכל העיר רומי, וחותרו וחמתו

מותו של ג'ובני בטיסטה מונטיני, ש נקרא האפיפיור פיוס ה-6. ותהליכי הבחירה המורכבים של יורשו, מעלים שוב נושא שחזר ונישנה בתרבות היהודית, המקיף סירת אגדות אודות אחד האפיפיורים שהיה יהודי. אחת מן האגדות הלך:

היה איש אחד גביר מופלג ובעל מע-שים טובים ולא היו לו בנים עד שמתה אשתו הראשונה... אח אחר היה לו עני והיתה לו בתולה שהגיעה לפרקה, והתחיל האב להתחכם שישא את בתו, עד שפעל זאת, ונשא את בתו והיה דר עמה איזה שנים, ולא היה לו בנים ממנה, וידע בבירור כאשר הדבר תולה בו כי הוא עקר בטבע, פתאום נתעברה אשתו, וידע אחר פסול, וגילה זאת בסתר להרב מוויילנא. וכשהגיע זמן הלידה ילדה אש-תו בן זכר, ולא רצה לפרסם לפני רבים אשר הילד הוא ממזר, והראה לכול ש-הוא שמח מאד ועשה סעודה גדולה עבור הברית-מילה כדרך הגבירים. ורק הרב ידע מזה, והוא היה המוהל, ועשה את הילד כרות-שיפכה בעת המילה בכדי ש-לא יוליד. ואחרי זה הלך הרב ועשה רושם בסכין על אוזן הילד בפני רבים, ושאלו אותו מדוע הוא עושה כך, והשיב אשר הוא יקר לחוריו על כל האו עושה בו רושם שידעו רבים מה יקר הוא.

ובמשך איזה ימים כאשר הגיע הדבר להפאפס שיחרוץ המישפט, פקד הפאפס לעשות שתי מדורות גדולות של אש: מדורה אחת בצד זה מהעיר, ומדורה אחת בצד השני מהעיר, וציווה להביא לו את הילד החרוג והפאפס היה מלומד בכל החכמות, גם כישוף למד היטב, ועשה בכישוף שיוכל הילד החרוג לדבר ולספר את כל המעשה. וציווה להביא את הילד אצל המדור, והביאו אותו, והיתה כל העיר שם, והילד קם וסיפר את כל המעשה לפני ההמון איך שראה שבאו השומרים לבית אביו, ונתנו לו עשרה אדומים שימסור אותו להם, ומסר אותו להם והרגו אותו. תיכף ציווה ה-פאפס לשרוף תיכף את השומרים ואת אבי הילד, ושרפו אותם. ואת הגביר ובני-ביתו עשה מהעלילה. והפאפס רץ במהירות להפדורה השנייה, והתחיל לה-רץ ולגדף אותם את הנוצרים, והשליך את עצמו להאש על קידוש השם ונישרף.

התפארו והתכבדו בו מאד ואהבו אותו. ובנים לא היו לו. עד שפעם אחת נסע הרב מוויילנא על פני עיירות לקבץ מעות על פידיון שבויים, ובא גם לרומי, ודרש בבתי מדרשות. והאברך הזה העמיד עצמו לנצחו, וסתר דרשתו מאד, ונתבייש מאד הרב מפניו; והרב לא הכיר את האברך מי הוא. ואחר שבת ביקש הרב את בני העיר רומי שיתנו נדבות. וכשבא הרב להגביר הנ"ל, ביקש הגביר מהרב שיתעבב ברומי

והילד נתגדל מעט ובעל שמו נפטר, והילד התחיל להתגדל בגודל חריפות ואמו ירשה כל רכוש בעלה עבור הירוש הזה. והוא בכל פעם שהיה עולה בח-ריפות על כל בני עיר וויילנא, עד שהיה מפלמל עם תלמידיו ובית-המדרש, ונתבייש שו בלימודים, וקראו אותו ממזר. ובא פעם אחת לאמו וסיפר לה מזה שקראוין אותו ממזר, ואמר לה שתתן לו סכום מעות, ותוא מוכר בברוח מוויילנא מפני הבושה, והיא תקח לה את כל הנחל-

מעובד ע"פ 9, הנבילה החסידית מאת פרופ' יוסי ט

בחתך ח"כ מחפש בית-שעונים * מ"מ העורך שנידחה *

אריה נאור ואדמונד הוסרל * ה"מוניטין" של המשוררת יונה

וולך * מענק ממשלתי לכתב עת סיפורתי שחדל מלהופיע

אריה נאור צבי גרינברג עיר ומלוואה

גבוהים' בנקיטת עמדתך לגבי ה-סיכסוך במזרח התיכון. חוסר ה-אחריות האינטלקטואלי עניינו ה-את עיקרי דבריו של פילוסוף ב-צורה מהפוכת. דהיינו, ללא בדיקה חוזרת של המקור, ובעיקר, מבלי להבינו; וחוסר הישג התואר ד"ר, פנה בשנה אלי עניינו איזכור שם של פילוסוף כאסמכתא לדעה פוליטית... מע-רכת מעריב החזירה את המכתב למחברו, ואילו דובר הממשלה טרם השיב לסטודנט * כלת מענק-היצי-רה-של-ראש-הממשלה, המשוררת יונה וולך, עומדת ליהפך בעתיד הקרוב למבקר הספרים של הירחון מוניטין, העומד לראות אור בעריכת מבקר האמנות של ידיעות אחרונות, אדם ברון, ובמיומנו של המיסעדן רפי שאולוי. מאחר ונאור על מקבלי מענק היצירה (72 אלף לירות) לעבוד במשך שנה, הרי שיהיה על וולך לבחור בין מענק יצירה לחינוכית יצירה * שנתון הסיפורת סימן קריאה עומד לקבל השנה מענק בן 110 אלף לירות מטעם המועצה לתרבות ולאמנות. סכום המיועד לחלוקה כשכר סופרים בין המשתתפים בשנתון. כך מסתבר מרשימת המימון הממשלתי לכתבי העת הסיפורתיים. ברשימת כתבי העת מצוי גם מולד, שבעריכת אמריה ברודיא, שחדל להופיע. הסכום המולד אף הוא 110 אלף לירות. עיתון הסיפורת פרוזה יקבל 84 אלף ל"י. השנתון עכשיו יקבל 75 אלף, החצי-שנתון לתיאטרון בכה - 80 אלף * יוחנן ארנן, הביב-ליוגרף של אורי צבי גרינברג, כתב ברשימה בידיעות אחרונות, לרגל 90 שנה להולדת הסופר ש"י עגנון, את הביאור הבא: "פעם אחת עברתי עם המשורר ליד דוכני 'שבוע הספר העברי', כאשר הגענו אל דוכנה של הוצאת שוקן. נעצר אצ"ג ועניין בספר עיר ומלוואה לש"י עגנון. כאשר הוגש לו הספר כשי, שמח מאד, הביאו הביתה וקראו בו ימים רבים..."

ה"כ יצחק יצחקי עבר בשבוע שעבר במכונית, ובה כמה מבני משפחתו, ליד מישכן הנשיא. הוא פנה אל אחד העובדים והשבים ושאל, "איפה כאן בית-השעונים?" עובר-האורח הצביע על אחד מהמיבנים בסביבה. כוונתו של יצחקי היתה "המוזיאון לאמנות האיטלקים" האוצר בקירבו אוסף שעונים עתיקי ויקר * מ"מ עורך באחד ממוספי הסיפורת, שלא זכה להשלים את לימודיו האקדמיים ונתקא בנושאי התואר ד"ר, פנה בשנה האחרונה לחצי תריסר אוניברסיטות אמריקאיות ושלח להן את מיטב מאמריו. בתיקוה לקבל מילגה לתואר הניכסף בזכות מאמריו. פנוי של מ"מ העורך הושבו ריקם בידי כל האוניברסיטות הנ"ל, המחוקקות מחלקות לסיפורת עברית * בגיליון ערב העצמאות של מעריב פורסמה חליפת מכתבים בין פרופ' יהושפט הרכבי למזכיר הממשלה אריה נאור.

בין השאר: "את המודל העיוני לגישה זו אפשר למצוא בשיטתו של הפילוסוף אדמונד הוסרל. הוא היה אומר, שהואיל ואין חוגי-ידע מצליחים ליישב את הפלוגתאות בשאלת המהות, מוטב להם 'שישיעם את המהות בסוגריים' ועברו הלאה. אל המציאות, וידונו במציאות קודם שינסו לעסוק במהות מופשטת. בדרך זו אנו מבקשים ללכת - קודם נפתור את הבעיות של המציאות, של החיים, ורק אחר כך נתפנה לעסוק בזכות, שבעיקרה עניין מופ-שט היא...". ב-16 במאי שלח סטור דנט ירושלמי לפילוסופיה בשם ג'ד ז"ל מכתב לאריה נאור וז-מערכת מעריב, שבו הוא מפרין את ציטוט נאור משיטתו של ה-פילוסוף אדמונד הוסרל. לאחר ה-הפרכה מוסף הסטודנט ז"ל כי בא להצביע על חוסר אחריות אינטלק-טואלית, ובמיוחד מוסוימת גם על חוסר יושג אינטלקטואלי הגנור ממנו: היתלות, לכאורה, ביאלנות

התאומים הרצלו-ובלפור-חקק, כות-בי מכתבים-למערכת נודעים, מנסים כו-חם בשריבוט דברי שיר, באחרונה פיר-סמו שתי חוברות, האחת, "עור כוללות" (מאת הרצל) והאחרת, "אם נלקח טן ה-שקט" (מאת בלפור). אלא ששירי התאו-מים נופלים ברמתם הסיגנונית ממיכתב-הם למערכת.

הגבר, שנועד לתהילה" הוא ספר מאת מא. קויפמן, המציין על גב ספרו: "ליד מיורח-אירופה, תרעם הגליל, פש-נות השלושים המוקדמות של חייו. נשוי ואב לבת, עלה ארצה בגיל 18, עובד כמעבד... על אף קשיים אובייקטיביים כהם נתונים יוצרים שערים בארץ, יש לציין הקשת הרחבה של סוגי כתיבה, בהם עוסק הסופר הצעיר...". המ"ל של הספר מטעה במתכוון את קהל צרכני התרבות, כאשר הוא מוסף: "וה הודים נהג לשבד לקריאה. להכיר ספרות ה-שית והרשנית, מרעננת בפשטותה המקו-רית...". וזו הונאה לשמה, מאחר וכל מי שיטול ספר זה לידיו לא ירצה עוד, להכיר סיפורת חופשית וחדשנית, מרעננת בפש-טותה המקורית...".

בעידן הרביספר מומלץ למו"לים הפוש-טים את עורם וכיסם של בעלי הוצר לר-אות שמם על כריכת ספר, להוציא אורר "רב (עם) ספר", קבצים אנתולוגיים של שירים וסיפורים, ותמציות של שירים וסי-פורים, כך שמכונות הדפוס תוכלנה לנוח מעט מכל הדבריה הנוראים והאינמים ש-אונסים אותן לפלוט חדשות לבקרים.

ה"כ יצחק יצחקי אמנות האיטלקים

ה"כ יצחק יצחקי אמנות האיטלקים